

I. Лаврівська

Три Князівни

Давно колись жив великий князь Ярослав, Правив він державою своєю справедливо й мудро, тому його і ЯрославомМудрим назвали.

Мав князь Ярослав Мудрий три доньки: Єлисавету, Олену й Анну. Жили три князівни в чудовому теремі, кожна мала золоте ліжечко, пухову подушку і багато чудових одягів. Три сестрички дуже любили одна одну, разом бавилися і співали пісень.

От раз вони бігали по поляні в ліску, що був недалеко терему, й побачили маленького зайчика, що сидів під корчиком.

— Ой, дивіться! В нього ніжка болить! — сказала Анна й підійшла до зайчика.

— Пі-пі-пі! — скаржився зайчик, — поможи мені!

Дивиться князівна, а в ніжку вбилася велика колючка. Вхопила її князівна пальчиками й витягнула.

— Пі-пі-пі! Дякую тобі! Нехай твоя зірка заблисне на весь світ. Щоб ти зацвіла як найкращий цвіт! — сказав зайчик і скікскік побіг у ліс.

Князівни подивилися вслід за зайчиком, а Єлісавета сказала:

— Як це приємно допомогти нещасному!

— Як це гарно зробити когось щасливим! — сказала Олена, і всі три побігли до палати і розказали батькові свою пригоду.

А князь Ярослав, Мудрим же його звали, подумав і каже:

— Діти мої! Добра доля вас чекає. Тільки серденька свого не змініть!
Завжди робіть іншим добро!

І жили собі щасливо три князівни. А гарні такі дівчатка стали, аж любо!

Одного разу князь робив полювання велике! Славне на весь світ. Поспрошував різних королів і князів з усього світу. І французький король, і угорський король, і норвезький король приїхали на полювання. Полювали й бенкетували цілий місяць.

Одного разу три князівни бавились на полянці біля криниці, бо на полювання тільки чоловіки ходили. Посідали на траві й плели вінки з романків. Виплели один і увінчали Аннину голову.

— Ах, як вона гарно виглядає! — сказали.

Тільки вони це вимовили, аж кінь на поляну вірвався, а на ньому лицар у золотій зброї — весь аж сяє. Побачив Анну й зупинився.

— Добрий день, гарна дівчино! Дорогу до княжого терему покажи, як твоя ласка.

— Цією стежкою просто, славний лицарю! — відповіла Анна і серце в неї живіше забилося. Лицар хвилину постояв, потім завернув коня й помчав.

А дівчата плели далі віночки, для Олени й Єлисавети. Аж ось два лицарі на конях на поляні стали і на дівчат задивились.

— Гарні дівчата, дорогу покажіть, де князь і дружина його.

— Отам за річкою стежка, а за стежкою поляна. Там князь і його дружина.

І поїхали лицарі, а дівчата мов зачаровані стояли.

А ввечері у княжому теремі відбувався баль. Всі пишно вбрані, світла горять, князь Ярослав гостей приймає. Аж ось відкриваються двері і на велику залю входять три князівни: Єлисавета, Олена й Анна. Всі три гарні, пишно вбрані. Королі, князі й царевичі обступили їх, а відтак один з них каже до князя:

— Великий князю Ярославе! Землі в мене багато, дай мені свою доньку Єлисавету за жінку.

— Великий князю, золота в мене й срібла повні міхи. Дай мені доньку Олену за жінку! — каже другий.

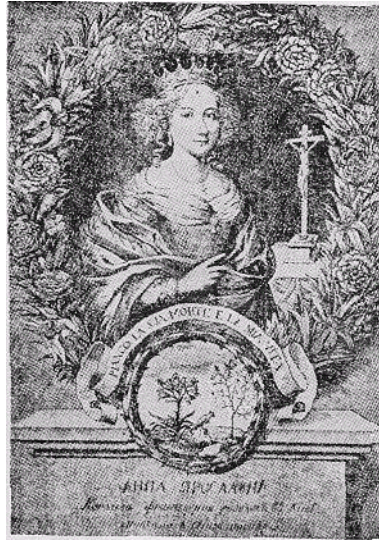
А третій каже:

— Князю славний. Я крім золота й маєтків щире серце маю й твою доньку Анну за жінку бажаю.

І віддав князь Ярослав Єлисавету за норвезького короля, хороброго лицаря, Олена за угорського короля заміж вийшла, а Анну взяв лицар із Франції. Це був французький король. І Анна-королева довгі роки у Франції панувала, всім про Україну розказувала, а свої звичаї й віру до смерті заховала. Всі

люди її любили, бо гарна була й добра.

І так великий князь Ярослав, що його Мудрим звали, всі три доньки на славні королівські престоли віддав, а вони всі мудро й ласкаво панували. А думаєте, діти, що це казка? — Ні, це щира правда! Так воно було і так в історії записано

Княжна Анна Ярославна
французька королева

*Українська Читанка для III року навчання,
Богдан Романенчук, Шкільна Рада, 1956*